

КИНЛИ МАКГРЕГЪР

Мрачният рицар

Братството на меча
КНИГА ПЕТА

ТИАРА БУКС

София
2015

Kinley MacGregor
A DARK CHAMPION

Copyright © 2004 by Sherrilyn Kenyon
Published by arrangement with HarperCollins Publishers, Inc.
All rights reserved

- © Димитрия Петрова, превод от английски, 2014
- © Милена Цветанова, оформление на корица, 2015
- © Яна Иванова, редактор, 2015
- © Тиара Букс, 2015

ISBN: 978-954-2969-39-6

Всички права са запазени. Сканирането и публикуването на тази книга или на части от нея в интернет, както и възпроизвеждането ѝ под каквато и да било форма, без предварителното писменото съгласие на издателя, освен в случаи на кратки цитати в статии и рецензии е в нарушение на Закона за авторското право и сродните му права и се наказва по установения законов ред.

МРАЧНИЯТ РИЦАР

Кинли МакГрегър

Братството на меча
КНИГА ПЕТА

Превод
Димитрия Петрова

ТИАРА БУКС
София

Пролог

Ела и постой за миг с мен, приятелю и страннико, защото имам да разказвам приказка, която много от вас никога не са чували.

Приказка за чест и приятелство; за смелост и великодушие; за сила и вярност. Това е история за момчета, които са се превърнали в мъже не защото са пораснали с годините, а понеже са преминали през адските огньове ръка за ръка, гръб опрян в гръб, непокорни и смели, а между тях бил единствено кодексът на честта.

Всички оцеляхме.

Всички се прибрахме у дома.

Всички сме братя докрай.

Говори се, че най-силната стомана е изкована от огньовете на Сатаната. Самият аз съм бил свидетел. Защото някога бях един от тях. Пленен в земя известна като Утремер, или Светите земи, държан като заложник от враговете ми, точно там аз открих тези удивителни мъже.

Имаше петдесет от тях в моята килия. На тясно и студено, вързани, бити и изтощени. Но не и победени. Не, тези мъже никога не можеха да бъдат сломени.

Не и от нещо, родено на тази земя.

Макар да ги познавах като млади мъже, а в някои случаи почти момчета, те изглеждаха изтощени, колкото стар просяк. Лицата им бяха набраздени от ужас и глад, дрехите им бяха дрипави и накъсани, а телата им белязани и кръвящи от стари и нови рани. И въпреки това се бореха със сила на волята, която ме изумява до ден днешен.

Измежду петдесет пет от тях се очертаха като наши предводители: Привидението, който се движеше крадешком и потайно, като избягваше сблъсък със стражите ни; Шотландеца, който се жертва заради другите, за да не бъдат те наказани; Уидоумейкър*, който се грижеше за нас и планира бягството ни; Магьосника, който беше способен да разсее и открадне от каквото и да се нуждаехме и Абата, чиито научни занимания и безкрайна вяра ни напомняха, че все още сме хора, дори и да живеехме като животни в мръсен затвор.

Кръстихме ги *Куинфортис*** – латински израз, който означава силата на петимата. Те поддържаха нашия дух и надежда живи всеки ден, докато пазачите ни се стремяха да ни пречупят. Без тях никой от нас нямаше да се прибере у дома.

Щяхме да сме мъртви досега.

Всички. Всеки от нас.

В тяхна чест е написана тази поема.

* Widowmaker – човек който „създава“ вдовици (англ.ез) – Б.пр.

** Quinfortis – пълният израз на латински е Fortitudo quinque, което означава „Силата на петимата“ – Б.пр.

Уидоумейкър

Срещнах мъжа, когото Братството наричаше *Уидоумейкър* през първия ден от хвърлянето ми в затвора. Лицето му беше толкова обезобразено от побоя, че ми напомняше на някакво ужасно чудовище. Но това, което ме изплаши, бяха очите му.

Умният му и остър поглед виждаше право през мен. Предложи ми ръката си, както беше направил с останалите пленени против волята им, и ми каза, че докато той диша, ще бъда защитен.

Наистина го мислеше.

В нощта на нашето бягство от ада, седем мъже останаха зад нас, за да прикриват следите ни.

Куинфортис, Фантома и Езичника.

Докато бяхме на борда на кораба към дома, седмината смело посрещнаха преследвачите ни сами, с нищо повече от голите си ръце, за да се защитават. Дори сега, години по-късно, все още мога ясно да си спомня гледката, която представляваха, докато се биеха на лунната светлина като обладани защитници, а ние бягахме по тяхно желание.

Привидението, Шотландеца, Уидоумейкър, Магьосника, Абата, Фантома и Езичника.

Мъже, които отказваха да ползват истинските си имена, докато бяха затворници, когато бяха принизени до животни, принудени да се бият за оскъдна храна.

Мъже, които бяха свързани от белезите и клетвите си един към друг, и от клеймото на десните им длани, което враговете им поставиха там, за да им напомня завинаги за времето в миналото им, когато са били зверове.

Но в нощта на нашето бягство, те не бяха животни. Не бяха мъже, нито момчета.

Бяха легенди.

Легенди, чиито кураж и самоотверженост никога не трябва да бъдат забравени.

Вече разказах историята за Привидението в *Midsummer's Knight*, за благословията, която се беше изсипала върху Саймън от Рейвънсууд.

Сега е време да напиша друга.

Уидоумейкър, който беше известен на света като лорд Страйдър, граф Блекмор... мъж с много тайни и сили. Мъж, който цял живот бе водил битки и въпреки това трябваше да осъзнае, че красотата може да се намери извън бойното поле.

И за тези, които са любопитни, името ми, подобно на останалите, остана скрито по време на пленничеството ми. Братството ме дари с необикновен прякор. Сега използвам християнското си име, но за целта на представянето пред света на героите, които познавам, може да ме наричат просто Менестрела. Аз съм скитащ бард в постоянно търсене на собствения си мир от миналото, докато не се убедя, че всички знаят за личната саможертва на мъжете, които съставляваха нашата дружина.

И сега тук започват истинските истории за Братството на меча....

Глава 1

— **И**зпитание на въоръжението, окървавения ми задник. Би трябвало да го наричат изпитание за некомпетентни глупаци – измърмори Страйдър от Блекмор, докато си проправяше път от арената до шатрата си.

Нямаше нито един мъж на полето, с който си беше партнирал и който да беше представлявал изобщо някакво предизвикателство. Със същия успех можеше да се сражава с брат си Кит, ако трябваше да се съди по уменията, които бяха показали така наречените рицари.

Беше проклет срам, когато един мъж не може да намери достоен противник.

Разбира се, имаше четирима мъже, присъстващи на годишния турнир, които можеха да го предизвикат... собствените му рицари, които пътуваха в компанията му: Рейвън, Уил, Свен и Вал. Но в този час на деня единственото нещо, с което трябваше да се преборят, бе един с друг, докато се мъчеха да стигнат до нужника, преди прекомерната употреба на алкохол от предишната нощ да ги посрами.

Петимата бяха прекалено дълго в странство и упадъкът на английския двор и изкушенията, които предлагаше, бяха неустойими за мъжете на Страйдър. Четиримата му рицари бяха прекарвали цялата предишна вечер в пиене и веселба.

Първият изчезнал беше Уил, който вечеря с богата, сладострастна вдовица. След яденето и няколко халби с медовина, Уил дискретно беше излязъл, влачейки дамата след себе си. Рейвън беше припаднал от пиене в залата малко след полунощ, оставяйки Страйдър и Свен да го отнесат в леглото. Веднага след като бяха прибрали младия мъж в леглото му, Свен беше отишъл да се види с последната си любовница – жена, която рицарят познаваше от час.

А Вал....

Вал беше приключил с пиянска свада с няколко от мъжете на краля. Без съмнение, главата щеше да го боли за седмица или повече, като се има предвид колко бира и ейл беше изпил.

В три и половина Страйдър беше пожелал *всичко хубаво* на приятеля си и бе потърсил собственото си легло. Оттогава не беше виждал Вал.

Когато отиде да прекъсне почивката му преди сутрешната тренировка, нито един от мъжете му не беше в залата и никой от тях не беше в шатрата си.

Досега със сигурност се бяха надигнали и завърнали от мъртвите.

И все пак по-вероятно беше да не е така.

Когато Страйдър се отдалечи от арената

за тренировки, беше заобиколен от голям брой жени, търсещи благоразположението му. Бяха различни на възраст и големина, но всички обединени от едно: желанието им да станат следващата графиня Блекмор.

Искаше му се Саймън от Рейвънсууд да е тук, за да му помогне да разпръсне пискливите жени, които възхваляваха добродетелите му, докато се бутаха с лакти и подскачаха, в опит да привлекат вниманието му.

Дори брат му Кит, щеше да му бъде от помощ.

Но както винаги, Кит не се виждаше никъде. Без съмнение съчиняваше някъде сантиментални, пълни с тревога песни със скимтящите си приятели, чиито единствени мисли бяха лекомислени и глупави.

Страйдър бързо отблъсна тази мисъл, за да не изпитва нервите си още повече.

– Лорд Страйдър, моля ви, изберете ме за *Дама на всички сърца!* – една млада жена извика в ухото му, дърпайки силно черната му коса.

Страйдър потисна едно проклятие, докато се бореше, да се освободи от визискателната ѝ длан.

– Не, аз трябва да бъда *Дамата*, не е ли така, милорд?

Той не може да отговори, защото други жени викаха по него. Някои го бяха хванали и го подръпваха за туниката и някой крайник, докато други бяха заети да тъпчат неща за спомен в снаряжението и шлема му.

Без да споменаваме панталоните му...

– Взех къдрица от косата на лорд Страйдър!
– изпищя една жена и припадна.

Другите я прекрачиха, докато една се опита да задигне къдрицата от косата му от хватката на падналата жена. „Припадналата” бързо я ухапа и след това избяга с трофея си.

Това беше само началото на безумието, докато останалите жени се опитваха да вземат собствени частици от плътта му.

Страйдър не искаше да нарани нито една от жените, но да се освободи от тях без насилие, се оказва почти невъзможно.

– Дами, дами! – изгърмя висок мъжки глас.
– Моля ви, дайте момент на негова светлост, който има нужда да изповяда множеството грехове, които е извършил.

Страйдър отпрати рядка усмивка, когато разпозна тежкия акцент в гласа на Кристиан от Акра. Бяха минали три години от нощта, в която беше имал удоволствието да види за последно стария си приятел.

Дамите се нацупиха едновременно, докато отстъпваха назад и правеха място за мъжа, който беше облечен в черно монашеско, грубо тъкано, облекло.

Но когато погледнаха високата, мускулиста фигура на Кристиан, лицата им се оживиха значително.

– Колко жалко, че е монах – каза една от жените, по-скоро високо.

– Да – съгласи се друга.

Колко малко знаеха те – нямаше никакви свещени клетви, които да обвързват русия мъж сред тях. Кристиан носеше монашески дрехи, за да запази в тайна самоличността си.

Беше очевидно от шпорите, които се подаваха от време на време изпод черния подгъв, който се влачеше по земята, и по черната качулка, която беше праметнал върху главата си, за да прикрие липсата на тонзура*. Това не беше духовник, а един от най-добрите рицари, които Страйдър беше виждал някога.

Без да споменаваме, че в родината на майка му – Византия, Кристиан от Акра беше принц от кралско потекло, който беше само на една крачка от трона.

– Абате – поздрави го Страйдър, докато разтърсваше предложената от Кристиан ръка. – Твърде много време мина.

– Да – съгласи се той, сграбчи здраво дланта му и го потупа по рамото. – Наистина е така. Но изглежда нещата не са се променили много за теб.

Синият поглед на Кристиан премина през жените, които все още не изглеждаха склонни да ги оставят.

Страйдър въздъхна уморено.

– Истина е, самата истина.

– Отче? – повика го една от жените.

Беше апетитна брюнетка със сочни извивки. Откритата покана на лицето ѝ показваше, че ако

* обръсната част от главата при свещеник – Б.пр.

Кристиан се съгласеше, на сутринта и двамата щяха да имат нужда от свещеник за изповед.

– Мога ли да се *изповядам* по-късно?

Лукав поглед проблесна в очите на Абата. Страйдър можеше да види как внимателно обмисля отговора си.

Когато проговори, думите му бяха точно каквито очакваше Страйдър. Кристиан може и да беше варварин в сегашните си вярвания, но все още проявяваше достатъчно уважение към духовенството, което го беше отгледало и никога не би посрамил репутацията им, като приеме поканата на жена, докато носи свещено облекло.

– Да, милейди. Казаха ми, че местният свещеник има няколко служби.

Лицето ѝ посърна от разочарование.

– Ако вие, дами, ни извините...

Кристиан проправи път извън групата към ярко оцветените палатки, които рицарите бяха разпънали на хълма извън стените на замък.

Повече от триста рицари бяха дръзнали да дойдат до Хексъм за игрите, продължаващи месец, провеждани всяка есен. За разлика от другите рицари, той не беше пристигнал тук в търсене на слава или богатство... имаше повече от достатъчно и от двете. Беше в Хексъм по заповед на краля, за да може последният да държи под око Страйдър, който беше претърпял няколко „злополуки“ напоследък. Наистина някой го искаше мъртъв по възможно най-неприятния начин и докато не намереха кой, Хенри желаше да пази Блекмор на родна земя.

Погледна през рамо, за да е сигурен, че нито една от дамите не ги следва. Макар жените да гледаха с копнеж в тяхна посока, за щастие, бяха останали назад.

– Какво те води насам? – попита Страйдър Кристиан.

Изражението на приятеля му беше мрачно, докато изкачваха хълма.

– Опасявам се, че идвам с лоши новини. Лизандър от Марсилия беше убит.

Блекмор спря рязко при новината. Лизандър от Марсилия беше един от мъжете, които бяха затворени в Утремер. Веднага след като Братството го беше освободило, Страйдър лично го беше изпратил в Шотландия, за да служи в домакинството на приятел.

– Как е възможно това?

– Бил е измъчван и убит – обясни Кристиан, а гласът му съдържаше цялата ярост, която изпитваше Страйдър.

– Кой би посмял да направи нещо такова?

– Враг на клана МакАлистър – отговори приятелят му. Гласът му беше дълбок от гнева и тъгата. – След като Лизандър и Пейгън помогнали на Юън МакАлистър да се върне у дома, Лизандър бил пленен и убит за делото си. Сега отивам на север, за да помогна на Пейгън да намери и убие отговорните за стореното.

– Имаш ли нужда от още един меч?

Лицето на Кристиан се отпусна незабавно.

– Бих казал „да”, но самият факт, че си тук в Англия, а не на Континента, ми говори, че си

зает с делата на краля и не си свободен да напуснеш.

Страйдър изръмжа в отговор.

– Да. Но знанието, че един от нас е бил убит, ме поболява.

– Повярвай ми, всички споделяме това чувство.

Страйдър не се съмняваше. Не бяха преживели ужаса на пленничеството си, за да се върнат у дома и да бъдат измъчвани и убити. Гневът, който изпита при тази мисъл, се завихри в него, карайки го да жадува за кръв.

– Закълни ми се, че ще накараш виновника да си плати.

– Няма защо да се притесняваш за това. Пейгън писа, че има намерение да му покаже как сарацините се отнасят към затворниците си.

Страйдър се намръщи, без да иска, на спомена за някои от „уроците“ в ръцете на пазачите им. Тези езичници знаеха добре как да накарат някой да съжалява, че е бил роден, и когато нещата се отнасяха до кървави дела, той се съмняваше, че някой може да е по-добър от Пейгън. Никой не знаеше истинската народност на мъжа, но всички познаваха желанието му да среже всяко удобно гърло.

– Добре.

Кристиан го потупа по гърба и отново закрачи към хълма.

Докато вървяха, Страйдър започна да събира панделките и жартиерите от бронята и шлема си, където жените ги бяха поставили.

Кристиан се засмя тихо, докато го наблюдаваше.

– Както винаги си прокълнат да бъдеш преследван от нежния пол, а?

Страйдър го погледна насмешливо.

– Струва ми се, че трябваше да им кажа за принц Кристиан. Това сигурно щеше да ми спечели миг спокойствие от тях и машинациите им, целящи да се омъжат за мен.

– Изобщо нямаше да ти помогне, след като вече съм сгоден.

– Ах – отвърна Страйдър и се засмя мрачно. – Мистериозната принцеса, която никога не сме виждали. Каж ми, наистина ли мислиш, че тя все още чака остарялата ти кожа да се върне при нея?

– Иск ми се да беше другояче, но получих достатъчно писма от чичо ми, който ме прищипорва да се прибера у дома и да се ожения за нея, за да знам, че тя вероятно е най-покорната девойка, която седи и чака послушно моето завръщане – каза Кристиан, а гласът му беше изпълнен с гняв.

Страйдър познаваше достатъчно добре приятеля си, за да знае, че той иска девойката да намери някой друг, за когото да се омъжи. Подобно на него Кристиан беше най-щастлив като ерген и нямаше никакво желание да се обвързва с жена.

Поне не и за по-дълго от една нощ.

Страйдър тръгна към палатката си в червено и бяло райе. Постави шлема си на масата и

свали ръкавиците си.

– Ще се завърнеш ли скоро у дома, за да се ожениш за нея?

Тежък гняв проблесна в очите на Кристиан.

– Нямам желание да се прибера по много причини. Може и да съм принц, но не им дължа нищо. Сега моята вяроност принадлежи изцяло на Братството.

Страйдър кимна с разбиране. Семейството на Кристиан бе причината той да живее в манастир, когато бил пленен от сарацините в Акра. След смъртта на родителите му, когато бил на шест, чичо му изолирал момчето с монасите с надежда, че то ще научи мястото си, така че, когато се завърне във Византия, да бъде послушно кученце лесно за контролиране.

Този план не можеше да свърши по-зле, след като мъжът пред Страйдър беше по-силен от стомана и никога нямаше да бъде контролиран от някого или нещо.

Оръженосецът на Страйдър Дрюс влезе тихешком в палатката. На четиринадесет години момчето беше върлинещо и некоординирано. Къдравата му черна коса бе подстригана късо, но винаги успяваше да изглежда непокорна. Момчето често се унасяше в блянове и падаше върху разни неща. Въпреки това рицарят никога не губеше търпение с него.

Подобно на Страйдър на тези години, Дрюс беше сирак и повереник на короната.

– Съжалявам, че закъснях, милорд – каза момчето, грабна един стол и го завлече към гос-

подаря си. – Пристигна разказвач на приказки и тя беше невероятна. Мога да я слушам цял ден, докато заплита истории за любовници, предадени от Орисниците.

Дрюс се качи на стола и посегна да развърже задната част на бронята на Страйдър.

Рицарят изсумтя на това и се наведе по-ниско, за да може Дрюс да достигне връзките полесно.

Страйдър отгатна мига, в който Дрюс осъзна присъствието на Кристиан. Момчето се прекатури от стола и почти го събори, когато се строполи на пода.

Погледна нагоре, цялото му лице изразяваше разкаяние.

– Извинете, лорд Страйдър. Прекъснах ли нещо?

– Не – отвърна рицарят и му помогна да се изправи. – Разговаряхме за незначителни неща. – Страйдър представи момъка на приятеля си. – Кристиан от Акра, запознай се с Дрюс, моя повереник и оръженосец.

– Поздрави, Дрюс – каза той, преди да срещне погледа на Страйдър. Очите на приятеля му бяха още по-тревожни отпреди. – Нещо да не се е случило с Рейвън?

– Не. Беше посветен в рицарство преди няколко месеца и си отспива след разгулна нощ.

Кристиан изсумтя на казаното, но лицето му се успокои, докато Дрюс се върна към обезоръжаването на Страйдър и продължи да бърбори за жената, която беше слушал.

– Чували ли сте някога за Дамата на любовта, милорд?

– Не – отговори Страйдър.

– Аз съм чувал – каза Кристиан, докато седеше на писалището и си наля чаша с ейл. – Тя е точно твоят тип дама, Страйдър. Трубадур с голяма слава, презира рицарите и пише само за истинската любов и колко е нужна тя в тези дни и години на голямо насилие.

Страйдър присви устни на това. Ако имаше нещо, което мразеше повече от всичко, това бяха тези, които разпространяваха добродетелите на истинската любов. Това така наречено благородно чувство беше струвало повече животи и кавги отколкото всеки меч.

– Шарка да поразии всички от нейния вид.

– Не, милорд – каза Дрюс, а лицето му беше замечтано. – Тя е по-красива от Венера и притежава гласа на най-сладкопйната чучулига. Със сигурност няма друга подобна на нея. Трябва да я чуете, докато разказва какъв може да бъде светът само ако се борим за мир със същата страст, с която преследваме войната.

Страйдър си размени многозначителен поглед с Кристиан.

– Млад си, Дрюс. Един ден ще осъзнаеш, че всички жени са такива. Не искат нищо повече от мъж, който да се грижи за тях, а те да го отегчават и предизвикват, докато мъжът почти полудее от постоянното им гълчене. От тях има само една полза.

– И каква е тя, милорд? – попита Дрюс.

Очите на Кристиан танцуваха с веселие.

– Това скоро ще откриеш сам, момче. Но за сега си твърде млад.

Устата на Дрюс оформи малко О, което показва, че момчето вече има някакво понятие от това, докато събираше парчетата от ризницата на Страйдър.

Рицарят подхвърли кесия с монети на оръженосеца си.

– Занеси доспехите на ковача, за да ги излъска, вземи си почивка за остатъка от деня и се забавлявай.

Дрюс грейна. Като благодари, той се втурна с ризницата, праметната през рамото и парите, здраво стиснати в ръка.

– Ще го разглезиш – каза Кристиан.

Страйдър сви рамене.

– Децата трябва да бъдат глезени. Не знаехме ли това на неговата възраст?

Погледът на приятеля му се превърна в преследван от духове и Страйдър се зачуди дали и неговите собствени очи показваха толкова ясно белезите от миналото му.

Подобно на него, Кристиан беше отгледан с единственото правило, че „щаденето с пръчка разваля детето”.

Страйдър можеше да повали напълно пораснал мъж с един удар. Идеята да удари някой толкова много по-малък от него, свиваше гърлото му. С един необмислен удар можеше да убие момчето. В действителност собственият му господар му беше счупил челюстта, когато

беше на възрастта на Дрюс, за дребния факт, че е изтървал меча на мъжа.

Това беше риск, който никога нямаше да поеме. По-скоро щеше да отреже ръката си, отколкото някога да измъчва някой по-слаб от него.

Страйдър посегна за кърпа в момента, в който влиза на палатката беше отметнат. Почти очакваше да види някоя девойка, която щеше да му предложи себе си, и беше много изненадан да открие по-малкия си брат там, след като Кит не обичаше битките и често отказваше да се приближи до палатката му.

Както и Дрюс преди него, Кит не обърна внимание на Кристиан, който беше в ъгъла.

Облечен в комбинация от крещящо червено и оранжево, брат му държеше голяма кошница в ръцете си, която беше препълнена с писма и различни части от дамско облекло.

– Какво е това? – попита Страйдър, когато Кит остави всичко пред краката му.

Той махна оранжевата шапка от главата си и избърса потното си чело с ръка.

– Символи от твоите обожателки. Беше ми наредено да ти предам всичко това лично и да се подсигурия, че никое друго живо човешко същество няма да ги докосне.

Кристиан се засмя.

Кит рязко се завъртя и видя мъжа, излегнал се в стола с халба, пълна с ейл, подпряна на стомаха му, докато дългите му крака бяха протегнати напред и кръстосани при глезените.

Сините очи на Кит се разшириха значително.

– Вече забавляваш свещеници?

Страйдър изсумтя на думите му.

– Не, Кит. Запознай се с моя стар приятел Кристиан. Кристиан, запознай се с по-малкия ми брат Кит.

Мъжът наведе глава към брата на Страйдър.

Погледът на Кит не се отклони от Кристиан и стана несигурен в момента, в който забеляза шпорите и ботушите му, покрити с броня, да се подават под ръба на черната му роба.

Страйдър прочисти гърло, за да привлече вниманието на брат си обратно към себе си. Веднага след като го получи, той изкусно поклати глава за *не* и отправи забраняващ поглед към Кристиан.

Кит незабавно разбра намека да не пита и обърна гръб на мъжа. Наведе се и издърпа от купчината яркочервена панделка, за която беше завързан ключ.

– Специално тази каза, че трябва да съм сигурен, че си получил подаръка ѝ или ще ме отрови, докато ям. Така че вместо да наемаш някой да изпробва храната ми, искам да съм сигурен, че е стигнал до теб.

Страйдър завъртя очи, когато Кит го взе и счупи печата на бележката, която също беше завързана за панделката.

Брат му я прочете на глас.

„Милорд, за мен е голяма чест да ви дам ключа за девствения си пояс. Нека се срещнем довечера в двора с розите.

Ваша дама завинаги,

Черти от Йорк”

– Ключ за девствен пояс? – попита Кристиан с развеселен тон.

– Да – каза Страйдър, гласът му беше изпъстрен с мрачен хумор. – И покана за насилствена женитба, ако някога видя такъв.

Приятелят му отново се засмя.

– И се чудиш защо предпочитам да се обличам като монах. Това е най-добрата защита, която съм намерил срещу заговорнички, желаещи да бъдат булки, а дори и тя не е съвсем сигурна, както видя.

Страйдър подаде ключа обратно на Кит.

– Кажи на дамата, че съм предварително ангажиран.

Кит повдигна вежди при това, след което се отправи към предпазителите за чатала на Страйдър.

Той се намръщи, когато видя брат си да слага един от предпазителите в панталоните си.

– Какво правиш?

– Последният път, когато казах *не* от твое име на една от желаещите да бъде твоя любима, тя беше дяволски близо до това да ме кастрира. Този път искам защита, когато предавам новините.

Страйдър се присъедини към смеха на Кристиан.

– Това не е забавно – засегна се Кит. – Мислиш, че това, което правиш е опасно? Предизвиквам те да бъдеш на мое място за един момент, когато се изправям пред великата Женска

Орда вместо теб.

– И точно заради това пращам теб, малки братко. Нямам куража да се изправа пред тях.

– Какво? – попита Кристиан с престорен шок. – Страйдър от Блекмор изплашен? Никога не съм мислил, че ще доживея деня, в който обикновена девойка ще те накара да се свиваш от страх.

– Денят, в който захвърлиш монашеското расо и сложиш короната си, Ваше Величество, може да ме подиграваш за това. Дотогава знам, че също си страхливец.

Очите на приятеля му палаво затанцуваха.

– Жените правят всички ни страхливци.

Кит отвори уста, за да каже нещо, след което, изглежда, размисли. Страбчвайки щита, той се отправи към вратата.

– Ако не се завърна до падането на нощта, моля те, погрижи се да ме погребат на родна земя.

Страйдър поклати глава при молбата на брат си, но след това...

Не. Никоя от жените не би наранила наистина Кит.

Веднага след като останаха сами, Страйдър изми лицето и гърдите си в умивалника, след което се подсуши.

– Как така, след всичко, през което сме минали заедно, никога не съм узнал, че имаш брат? – попита Кристиан, когато Страйдър претметна кърпата през рамо и се запъти да си налее бокал с вино.

Блекмор потисна болката, която невинният въпрос предизвика. Макар да беше споделил много от живота си с Кристиан, имаше доста неща, които не беше доверявал на никого. Неща, които *никога* нямаше да сподели с никой.

– Ние сме наполовина братя, които израснаха поотделно.

– Ах – въздъхна Кристиан, докато наблюдаваше приятеля си как се настанява срещу него.

Страйдър изглеждаше изморен. Сините му очи бяха пълни с безпокойство, но той никога не е бил безгрижен. Приятелят му, също като него, винаги е бил прекомерно сериозен.

Саймън от Рейвънсууд обичайно ги оприличаваше на Дуото на Страшния съд. Но все пак, всички те бяха видели прекалено много от по-тъмната страна на човешката жестокост.

По някакъв начин това ги беше лишило от оптимизма им.

– Виждал ли си Шотландеца напоследък? – попита Страйдър.

– Ще стане една година през септември.

– Как я кара той?

Кристиан въздъхна, когато си спомни другаря им, който беше избрал да се скрие в провинцията на Англия, вместо да се прибере у дома при семейството си в Шотландия.

– Също както преди. Усамотил се е и не позволява на никой да види лицето му. Едва ми проговори, докато бях там.

Страйдър погледна настрани, челото му се сбърчи от още по-голямо безпокойство. Кристи-

ан знаеше, че приятелят му обвинява себе си заради това, което се беше случило на Шотландеца по време на пленничеството им.

– Вината не беше твоя.

Кристиан имаше предвид инцидента, при който един от групата им се беше опитал да избяга. Едва шестнадесетгодишно пътят за бягство на момчето беше разкрит, преди някой от тях да бе имал шанса да го използва.

Когато сарацините бяха дошли за един от тях, за да го накажат, Шотландеца беше пристъпил напред, за да поеме вината, знаейки, че онзи, който беше отговорен за това, никога нямаше да преживее наказанието.

Пазачите им бяха измъчвали Шотландеца цели две седмици. Когато той беше върнат в килията им, окоето му беше извадено и мъжът беше оставен ужасно обезобразен.

Шотландеца никога вече не беше отново същият, и Страйдър се обвиняваше, че онзи ден самият той не беше поел вината.

– Не можеш да понесеш болката на целия свят, Страйдър. Някои неща просто са писани да се случат.

Рицарят отпи голяма глътка вино, но не каза нищо.

Не трябваше. Двамата се познаваха толкова отдавна, че Кристиан знаеше какво се върти из ума му.

Това, което бяха направили, беше тежко и никога не свършваше. Имаха повече задължения, отколкото можеха да изпълнят и двамата

чувстваха отговорност към всеки член на братството им.

Тяното беше самотен живот.

Да, можеха да имат всяка жена, която превземеше фантазията им, неопитна или някоя опитна, но после какво?

Никой от тях не се нуждаеше или искаше тежестта на съпруга, която да настоява за още повече от скъпоценното им време.

Кристиан носеше на плещите си тежестта на царство, чакащо един ден да предяви претенции към него, но Страйдър... Той имаше демони, които го командваха. Демони, които нямаше да го оставят на мира.

Никога.

Кристиан само се надяваше, че накрая те нямаше да докарат приятеля му до лудост, по начина, по който бяха подлудили бащата на Страйдър.

Беше добре известно на всички, че Джофри от Блекмор беше умрял от собствената си ръка.

Но не и преди да се опита да убие собствения си син.